

Дийн Кунц
Джебчията

Били Никс имаше удобна философия по отношение правата за собственост. Той вярваше в пролетарската идея за споделено богатство, стига обаче то да не бъде друго. От друга страна, ако той бе собственик, Били бе готов да се бие до смърт за собствеността си. Философията беше проста и ефикасна за един крадец – какъвто бе Били.

Занаятът му се беше отразил и на външния му вид – Били изглеждаше хлъзгав. Гъстата му черна коса бе зализана назад с достатъчно ароматизирано масло, че да запали цял двигател. Сипаничавото му лице вечно бе мазно, сякаш беше болен от малария. Гъвките му стави му помагаша да се движи бързо като котка, а ръцете му имаха пъргавите пръсти на фокусник. Очите му напомняха на тъмните тексаски нефтени кладенци, влажни, черни и дълбоки – и напълно лишени от човешка топлина и емоция. Ако пътят към ада трябваше да е покрит с отвратителна, гнусна мазнина, за да се улесни спускането по него, то Били Никс щеше да бъде избран лично от Дявола да се заеме с полагането на тази хлъзгава, мазна субстанция.

Когато работеше, той можеше да се блъсне в нищо неподозираща жена, да и отнеме чантата и да бъде на десетина метра, отдалечавайки се бързо още преди жертвата да е разбрала за обира. Чанти с една презрамка, чанти с две дръжки, чанти с магнитчета, чанти, носени на рамо, чанти, носени в ръка – всички те означаваха лесни пари за Били Никс. Без значение дали мишената бе предпазлива или не, това не променяше нищо. Почти никакви предпазни мерки не можеха да осуетят кражбата.

Онази сряда през април, преструвайки се на пиян, той се блъсна в добре облечена възрастна жена на Брод Стрийт точно след универсалния магазин. Когато тя се отдръпна отвратена от мазното докосване, Били плъзна чантата по ръката и и я прибра в найлоновия плик, който носеше. Той се заклатушка нататък и направи поне осем-девет крачки, преди дамата да осъзнае, че е ограбена и че сблъсъкът не е бил случаен. Щом жертвата се развика:

– Полиция! – Били вече бе хукнал да бяга, а когато тя запищя: – Помощ, полиция, помощ! – Били вече бе толкова далече, че почти не я чуваше.

Тичаше из уличките, криволичеше около боклукчийските кофи и контейнери и прескачаше краката на спящите пияници. Спринтира през един паркинг и се скри в друга уличка.

Много преки далеч от универсалния магазин Били престана да тича и продължи с нормален ход. Почти не се бе задъхал. Хилеше се.

Измъкна се от уличката и се озова на Четирийсет и шеста улица,

където забеляза млада майка. Тя носеше бебе, голяма пазарска чанта и дамска чанта. Изглеждаше толкова беззащитна, че Били не устоя на изкушението, отвори автоматичното си джобно ножче и колкото за едно мигване сръза дръжките на чантата и – стилна изработка от синя кожа. После отново се втурна през улицата, където шофьорите удариха спирачки и натиснаха клаксоните; той обаче просто продължи в нова плетеница от странични улички – много добре познаваше всички.

Докато тичаше, Били се кискаше. Кискането не бе нито пронизително, нито приятно, напомняше звука на мазило, изстисквано от туба.

Когато прегази някакъв разпилян боклук – обелки от портокал, гнили марули, купчинки мухлясал, клисав хляб, Били въобще не се препъна, нито забави ход. Гнусната мръсотия сякаш усили полета му и той бързо си стъпи на краката след пързалката. Били престана да тича и тръгна нормално, когато стигна на булевард „Проспект“. Ножчето отново бе в джоба му. Двете откраднати чанти бяха скрити в найлоновия плик. Той продължи спокойно или поне така си мислеше, а на лицето си лепна невинно изражение, което всъщност бе некадърно подобие, но джебчията не можеше да го докара по-добре.

Стигна до колата си, която беше паркирал до един брояч на булеварда. Понтиакът не беше измиван поне две години и оставяше следи от масло където и да отидеше, също като вълк, маркиращ с урина териториите си в гората. Били прибра откраднатите чанти в багажника на колата и подсвирквайки си щастливо, потегли към друга част на града, към квартали, които все още не бе посетил.

Имаше няколко причини да е толкова преуспял крадец, но подвижността като че ли бе най-важна. Много джебчии бяха хлапета, които търсеха лесни пари, млади хулигани без превозно средство. Били Никс беше на двайсет и пет, не беше хлапе и притежаваше благонадежден транспорт. Обикновено ограбваше по две-три жени в един квартал, после се придвижваше в други части на града, където никой не го издирваше и където го очакваше още несвършена работа.

За него това не бе просто увлечение или някакъв каприз, нито пък го вършеше от отчаяние. Били обичаше да мисли за занаята си като за бизнес, а самият той бе бизнесмен и също като останалите бизнесмени планираше внимателно действията си, и претегляше рисковете и печалбите от всяка възможност, действаше само в резултат на прецизни, отговорни анализи.

Другите джебчии – аматьори или боклуци, всички до един – спираха прибързано на улицата или в някоя алея, за да прегледат

съдържанието на чантите за някакви ценности, рискувайки да бъдат арестувани заради непрепоръчителните си забавяния, или най-малкото – да се появи свидетел на престъплението им. Били обаче складираше откраднатите чанти в багажника на колата си, за да ги извади по-късно за по-спокойна инспекция в усмотението на дома си. Гордееше се с методичността и предпазливостта си.

През онази облачна, влажна априлска сряда той прекоси града на няколко пъти, посещавайки три отдалечени един от друг района. Тогава открадна шест чанти освен двете, които задигна при универсалния магазин от възрастната дама и на Четирийсет и шеста улица от младата майка. Последната, осмата, чанта също бе на старица. Отначало той си помисли, че ще е проста работа, после реши, че нещата може да се оплескат, а най-накрая се оказа, че всичко е много сложно.

Когато Били я набеляза, тя тъкмо излизаше от месарския магазин на Устенд Авеню, притискайки към гърдите си пакет месо. Беше стара. Оредялата и бяла коса се вееше от пролетния ветрец и на Били му се стори, че може да чуе как тези сухи кичури се трият един в друг. Набръчканото и като пергамент лице, прегърбените и рамене, бледите, изсушени ръце и тътренето на краката и пораждаха впечатлението, че тя е не само много стара, но че е крехка и уязвима – което пък привлече Били Никс като магнит. Чантата и бе голяма, почти като ученическа, и под нейната тежест и заради пакета месо бабката постоянно придърпваше дръжките нагоре по рамото си и се мръщеше от болка, сякаш я мъчеше артрит.

Макар че беше пролет, старицата беше цялата в черно: черни обувки, черни чорапи, черна пола, тъмносива блуза, та дори и тежка, черна жилетка, неподходяща за топлия ден.

Били огледа улицата и не видя никого наблизко, затова бързо пристъпи към работата. Изпълни пиянския си номер – залитайки, блъсна старата кранта. Но когато дръпна чантата надолу по ръката и, тя хвърли пакета месо, грабна чантата си с две ръце и за един миг двамата се оказаха заключени в безмилостна хватка. Колкото беше древна, толкова и сила имаше бабката. Били силно дръпна чантата, теглеше я и я извиваше в отчаян опит да бутне старицата на земята, ала тя пазеше равновесие и държеше със силата на дълбоко вкоренено дърво, съпротивляващо се на буреносен вятър.

– Пусни, тъпа, дърта кучко, или ще ти разбия мутрата – заплаши я Били. Тогава се случи нещо странно. Пред очите на джебчията тя се преобрази. Вече не изглеждаше крехка, а твърда като стомана, вече не

бе слаба, а загадъчно енергична. Кокалестите и, болни от артрит ръце внезапно заприличаха на извитите нокти на огромна хищна птица. Това странно лице, бледо, но и гневно, почти мършаво, цялото в бръчки и остри линии, все още беше древно, но на Били вече не му приличаше на човешко. И очите и. Божичко, очите и! В първия момент той зърна само воднистия, късоглед взор на старата, изкуфяла вещица, ала изведнъж те се превърнаха в очи, излъчващи огромна сила, очи – огън и лед, кипващи и смразяващи кръвта му, очи, които виждаха в него и през него, не очи на безпомощна старица, а на звяр-убиец, способен и готов жив да го разкъса.

Били ахна от страх и почти изпусна чантата, готов да избяга. Ала с едно мигване на клепачите тя отново се превърна в беззащитната бабичка. Ненадейно жената се предаде. Като тракащи мъниста възлестите кокалчета на разкривените и ръце сякаш се счупиха и ставите и се отпуснаха. Тя изпусна чантата и тихо извика от отчаяние. Ръмжейки заплашително, не само за да изплаши жертвата си, но и за да прогони собствения си ирационален ужас, Били я блъсна на бордюра до един контейнер за смет и се отдалечи от старицата с голямата и чанта. След няколко стъпки се обърна да я погледне; почти беше убеден, че тя се е превърнала в огромна граблива птица, летяща зад него с пламнали очи, оголени зъби и ръце-нокти, заострени като куки, насочени към тялото му. Но тя се бе хванала за контейнера, за да се задържи на крака, все така покосена от възрастта и безпомощна, както когато я бе видял за пръв път.

Само едно бе странно – тя го гледаше и се усмихваше. Нямахше грешка. Широка, зъбата усмивка. Почти ненормално захилване.

„Изкуфяла дъртофелница – помисли си Били. – Трябва да е оглупяла от старост, щом си мисли, че да и откраднат чантата, е смешно.“

Дори не можеше да си представи защо се е страхувал от нея. Тичаше, влизайки от една уличка в друга, преминаваше булеварди, прекоси огрян от слънцето паркинг и алеята между две жилищни сгради, после пак се спусна по улицата, далеч от последната си кражба. Отиде до колата си и остави чантата на старата жена в багажника при останалите. Най-сетне тежкият работен ден бе останал зад гърба му и той си отиде у дома. Очакваше с нетърпение да разгледа плячката си, да изпие две-три ледени бири и да пусне телевизора.

В един момент на Били му се наложи да спре на червен светофар и му се стори, че нещо в багажника се движи. Дочу няколко глухи тупкания, кратко драскане. Когато обаче наостри уши да чуе по-добре, не долови нищо и реши, че шумът е бил от тропането на чантите, натрупани

една върху друга.

Били Никс живееше в едно четиристайно бунгало до магазина за железария на две преки от реката. Жилището беше принадлежало на майка му и докато тя живееше тук, то винаги бе чисто и ремонтирано. Преди две години Били беше убедил майка си да му прехвърли собствеността „заради данъците“, след което я беше настанил в старчески дом на разноските на държавата. Сигурно още беше там. Били обаче не знаеше, защото нито веднъж не я бе посетил.

Онази априлска вечер той подреди осемте крадени чанти в две редици върху кухненската маса и ги загледа, обзет от сладко очакване на съкровищата, които щеше да открие в тях. Отвори кутийка бира и пакетче „Доритос“. Придърпа един стол, седна и доволно въздъхна.

Най-накрая отвори чантата, която бе откраднал от жената до универсалния магазин, и започна да изчислява „припечеленото“. Жената му се бе сторила богата и съдържанието на портфейла и не разочарова Били Никс: четиристотин и деветдесет долара на банкноти плюс три долара и десет цента на монети. Освен това жената бе носила цяла купчина кредитни карти, които Били щеше да шитне при Джейк Барчели, собственика на заложената къща, който освен това щеше да му даде някой и друг долар за останалите ценности в чантите. Били откри и разни скъпи неща, включително златна запалка „Тифани“, позлатена пудриера и кутийка за червило, също марка „Тифани“; а на всичкото отгоре имаше и красив, макар и не много скъп пръстен с опал.

В чантата на младата майка имаше само единайсет долара и четирийсет и два цента. И нищо друго ценно. Били не очакваше да намери повече, но мижавата печалба не намали удоволствието му от ровенето в чантата на жената. Той възприемаше джебчийството като бизнес, а себе си смяташе за добър бизнесмен. Освен всичко останало той изпитваше огромно удоволствие да рови в чантите и от докосването до вещите на жертвите. Оскверняването на нещата на жената беше като изнасилване и когато пъргавите му ръце изследваха чантата на младата жена, Били се чувстваше така, сякаш изследва тялото и. Понякога взимаше евтини предмети, които не можеше да продаде – пудриери, скапани червила и очила, оставяше ги на земята и ги мачкаше, защото разтрошаването им бе почти като прегазването на тялото на жената. Заради лесните печалби работата му си струваше, но Били се чувстваше мотивиран и заради невероятното чувство на мощ, което го стимулираше и удовлетворяваше.

Когато прегледа седем от осемте чанти, радвайки се на

съдържанието им, вече беше станало седем и петнайсет, а Били беше в еуфория. Дишаше учестено и от време на време потръпваше, сякаш беше изпаднал в екстаз. Мазната му коса изглеждаше още по-мазна от обикновено, защото се беше навлажнила от потта му. Капчици пот блестяха по лицето му. Докато разглеждаше чантите, Били беше съборил на пода доритоса. Отвори си втора бира, но така и не отпи от нея и тя стоеше топла и забравена. Целият му свят се беше свил до размерите на една дамска чанта.

Били беше оставил последна чантата на откачената старица, понеже имаше предчувствие, че тя съдържа най-голямото съкровище за деня.

Чантата на дъртата вещица беше грамадна, почти като ученическа, изработена от мека кожа, с дълги дръжки и едно-единствено основно отделение, затворено с цип. Били дръпна чантата пред себе си и я загледа, оставайки се на сладостното очакване да го залее.

Спомни си как старицата му се беше опънала, сграбчвайки чантата си, преди той да има време да отвори автоматичното си ножче и да я пореже. Беше порязал няколко жени преди това и знаеше, че му харесва да го прави.

Това беше проблем. Били имаше достатъчно ум в главата и знаеше, че макар да обичаше да си играе с ножа, трябваше да си забрани невероятното удоволствие да намушка хората и да прибъгва до насилие. Ако използваше ножа прекалено често, щеше да му бъде невъзможно да спре и щеше да се чувства принуден да го използва – и тогава беше изгубен. Полицията не си правеше много труд да издирва обикновените джебчии, но служителите на реда щяха да бъдат безмилостни в преследването на един изкормвач.

Пък к Били не беше намушкал никого през последните няколко месеца и заради възхитителния си самоконтрол със сигурност беше заслужил да се позабавлява. Щеше да му бъде много приятно да отдели изсъхналото месо от костите на бабичката. Сега джебчията се зачуди защо ли не я беше изкормил в момента, в който му се беше опънала.

Били беше забравил напълно как за секунди старицата му беше изкарала акъла, как беше заприличала на граблива птица, как кокалестите и ръце се бяха преобразили на отвратителни нокти и как бяха заблестели очите и. Дълбоко убеден в могъществото си, той изхвърляше от паметта си всякакви унижителни спомени.

С нарастваща увереност, че ще открие изненадващо съкровище, Били сложи ръка върху чантата и леко я стисна. Беше претърпана, пукаше се по шевове, чантата на чантите, а на него му се стори, че нещата,

които опипа през кожата, са пачки стодоларови банкноти.

Сърцето му подскочи от възбуда.

Той отвори ципа, надзърна вътре и се намръщи.

Вътрешността на чантата беше... тъмна.

Били се взря по-отблизо.

Много тъмна.

Невъзможно тъмна.

Били не успяваше да види нищо, абсолютно нищо – нито портмоне, или пудриера, нито гребен или пакет носни кърпички, нито дори вътрешните ръбове на чантата, имаше само пълна, дълбока тъмнина, беше все едно да впила очи в кладенец. „Дълбока“ беше точната дума, защото Били имаше чувството, че се е втреничил в неизмерими, тайнствени дълбочини, сякаш дъното на чантата не бе едва на няколко сантиметра по-надолу, а на стотици метри, че дори и по-нататък, на безброй километри надолу. Внезапно се сети, че кухненските лампи огряват отворената чанта, но не осветяват нищо; чантата като че ли поглъщаше и изяждаше всеки лъч светлина.

Били Никс, затоплен от сладкото псевдоеротично удоволствие, изведнъж се вледени и косата му се изправи. Знаеше, че трябва да затвори ципа, внимателно да пренесе чантата, на няколко преки от дома си и да я остави в някоя кофа за смет. Но в същия миг Били зърна собствената си ръка да се вмъква в отворената паст на чантата. Когато се опита да издърпа ръката си, не успя, сякаш тя бе ръка на непознат, над която нямаше власт. Пръстите му изчезнаха в тъмнината, а после ги последва и останалата част от ръката. Той тръсна глава – не, не – но не можеше да спре движението. Беше принуден да пхне ръка вътре. Вече цялата китка изчезна в чантата, а Били не напипваше нищо, нищо, освен ужасния студ, от който зъбите му затракаха, а ръката му продължаваше да слиза надолу, докато в тъмнината изчезна и лакътят. Вече трябваше да е напипал дъното, но вътре имаше само необятна празнина, затова Били продължи да напхва ръката си, докато тя изчезна почти до рамото, опипвайки наоколо с разперени пръсти, търсейки в тази невъзможна празнина нещо каквото и да е.

Тогава нещото откри него.

Долу, дълбоко в чантата, нещо бръсна пръстите му.

Били се дръпна изненадан.

Нещо го ухапа.

Били изпищя и най-сетне събра сили да се съпротивява на неизвестната магия на тъмнината в чантата. Измъкна ръката си, скочи на крака,

блъскайки стола си на земята. Загледа удивен кървавите дупки в дланта си. Следи от зъби. Пет малки дупки, чисти и кръгли, от които течеше кръв.

Отначало Били загуби ума и дума от ужас, но някак си успя да простене и да грабне чантата, за да я затвори. Докато с окървавените си пръсти търсеше пластинката на ципа, създаването изпълзя от чантата, идвайки от мрачното място, и Били отдръпна ръка слисан.

Звярът беше малък, висок едва около трийсетина сантиметра, затова лесно успя да изпълзи от отворената паст на черната чанта. Беше уродлив и възмургав, тялото му приличаше на човешкото – имаше две ръце и два крака, ала иначе по нищо не се доближаваше до хората. Ако тъканите му не се състояха от гнусни чепове и смърдящи канални нечистотии, значи бяха сбор от неизвестни, но все така отвратителни неща. Мускулите и сухожилията му, изглежда, бяха изградени от човешки изпражнения, целите оплетени в човешки косми и разлагащи се вътрешности, и изсъхнали човешки вени. Краката му бяха два пъти по-големи, отколкото трябваше да бъдат, и завършваха с огромни, остри като бръснач черни нокти, които вдъхнаха на Били Никс такъв ужас, какъвто автоматичният му нож вдъхваше у неговите жертви. Извити като куки израстъци излизаха от задната страна на петите му. Ръцете му бяха дълги като на примат, имаха по шест или седем пръста – Били не беше съвсем сигурен колко са, защото съществото непрестанно мърдаше ръце, докато изпълзяваше от чантата. Най-накрая то излезе, изправи се върху масата и се оказа, че всеки пръст завършва с черен като абанос нокът.

Щом създаването се изправи на задните си крака и яростно засъска, Били се запрепъва назад, докато не се опря във вратата на хладилника. Над мивката имаше прозорец, но беше заключен и със спуснати мръсни завеси. Вратата към трапезарията беше от другата страна на кухненската маса. А за да се стигне до вратата, водеща към задната веранда, Били пак трябваше да мине покрай масата. Беше хванат в капан.

Главата на нещото беше разкривена, бабунеста, покрита с пъпки, сякаш бе грубовато изсечена от скулптор, лишен от всякакво чувство за човешки форми и пропорции; издялана от нечистотии и парчета загнила плът, каквото бе и цялото му тяло. Очите бяха разположени високо, в онази част на лицето, което трябваше да бъде чело, други очи мигаха под тях. Още две очи, тоест общо шест, се намираха от двете страни на черепа, на мястото на ушите, и всички тези зрителни органи бяха напълно бели, без ириса и зеници, поради което звярът изглеждаше напълно слеп.

Но той можеше да вижда. Определено можеше да вижда, защото се беше вторачил право в Били.

Треперейки силно, издавайки нечленоразделни звуци от страх, джебчията се пресегна с ухапаната си дясна ръка и отвори едно от чекмеджетата на шкафа до хладилника. Без да сваля очи от нещото, което бе изпълзяло от чантата, той пипнешком затърси ножовете, които знаеше, че се намират там, откри ги и извади най-големия.

На масата шестоокият демон раззина парцаливата си уста, разкривайки редици остри като ками жълти зъби. Отново засъска.

– О-, Г-г-г-господи! – заекна Били, сякаш последната дума беше на чужд език и значението и не му бе съвсем ясно.

Изкривявайки уродливата си уста в нещо подобно на ухилване, демонът изрита от масата отворената кутия бира и нададе отвратителен звук, нещо подобно на ръмжене и кикотене.

Внезапно, замахвайки и въртейки ножа, все едно е несломим самурайски меч, Били намушка съществото. Искаше да разцепи главата му и да я разреже на две. Ножът потъна в отвратителната плът, но навлезе едва няколко сантиметра в тъмния, лъщящ торс, точно над буцестите бедра. Били имаше усещането, че е забил ножа в стоманена плоча, понеже неувоената сила на удара рикошира обратно към него през дръжката на ножа и затрепери болезнено по ръката му, също като вибрациите, които щяха да обхванат тялото му, ако с всичка сила бе стоварил метален прът в масивен железен стълб.

В същия момент ръката на демона се стрелна, порязвайки Били, отделяйки кожата от кокалчетата на два от пръстите му.

С вик на изненада и болка Били изпусна оръжието си. Заклатушка се назад към хладилника, придържайки нарязаната си ръка. Съществото на масата стоеше, без да изпитва страх, кухненският нож стоеше забит в тялото му, ала то не кървеше и не показваше каквито и да е признаци на болка. С малките си възлести ръце създанието измъкна острието от плътта си. Обърна шестте си млечнобели очи към Били, вдигна ножа, голям почти колкото малкото му трупчесто тяло, и го счупи на две. Захвърли острието на една страна, а дръжката на друга.

Били се затича.

Трябваше да заобиколи масата, да подмине демона, който бе прекалено близо до него. Налагаше се да го направи, защото ако останеше до хладилника, щеше да бъде разкъсан на парченца. Втурвайки се през вратата на кухнята в трапезарията на бунгалото, Били чу тупване зад себе си, съществото бе скочило на пода. Още по-лошо – той чу звук, идващ

от четинестите крака и острите нокти на нещото, докато то се придвижваше по балатума, бързайки след него.

Като джебчия на Никс му се налагаше да поддържа формата си и да може да тича като сърна. Сега това бе единственото му предимство. Възможно ли беше да надбяга малкия дявол?

Излезе от трапезарията, прескочи една табуретка в дневната и направо полетя към входната врата. Бунгалото му бе усамотено, между един незастроен парцел и железарски магазин, който със сигурност щеше да е затворен в този час на нощта. Но все пак през улицата имаше няколко къщи, а на ъгъла – магазин от веригата „Севън-илевън“, който със сигурност още работеше. Били реши, че ще е в безопасност сред други хора, пък било то и непознати. Знаеше, че демонът не иска да бъде видян.

Очаквайки всеки миг звярът да се нахвърли върху него и да впиے зъби в шията му, той отвори широко вратата и понечи да избяга навън, но внезапно спря, когато видя какво го очаква там. Нищо. Нямаше алея. Нямаше моравя, нито дървета. Нямаше улица. Нищо, нищо. Никаква светлина. Нощта отвъд вратата на бунгалото беше неестествено тъмна, подобна на абсолютния мрак в дъното на минна шахта или на вътрешността в чантата на старата вещица. Въпреки че вечерта в края на април трябваше да е мека, черната като кадифе нощ бе вледеняваща, смразяваща костите, точно като тъмата в голямата черна кожена чанта.

Били застана на прага, олюлявайки се, останал без дъх, разтърсван от ударите на сърцето си, когато изведнъж го осени странната идея, че цялото бунгало се намира в чантата на изкуфялата старица. Нямаше логика. Бездънната чанта беше там, в кухнята, на масата. Не беше възможно чантата да се намира в къщата и в същото време къщата да се намира в чантата. Нали? На Били му прилоша, обърка се, доповръща му се.

Винаги се бе интересувал от онова, което си заслужаваше да се знае. Или поне така си мислеше. Сега знаеше много повече.

Не смееше да излезе от бунгалото в абсолютната тъмнина. Знаеше, че в тъмния като въглен мрак не го очаква раят. Също така знаеше, че ако пристъпи в мразовитата празнина, няма да може да се върне обратно. Само една стъпка и щеше да пропадне в ужасяващата празнина, която бе почувствал в чантата на вещицата – надолу и надолу, завинаги. Съскане. Звярът беше зад него.

Хленчейки безмълвно, Били Никс обърна гръб на страшното нищо отвъд къщата си, погледна към гостната, където го очакваше демонът, и изпищя, щом видя, че той бе пораснал. Беше към метър, вместо

трийсетина сантиметра. Беше станал широкоплещест, с много по-силни ръце и по-дебели крака. Имаше по-големи длани и по-дълги нокти. Отблъскващото същество не беше така близо, както Били бе очаквал, не дишаше във врата му, а стоеше в средата на малката гостна, наблюдавайки го с хищнически интерес, зарадвано, че плячката не е избрала бързия край.

Сблъсъкът между топлия въздух в къщата и вледеняващия въздух отвън създаде течение, вратата се затръшна с трясък зад гърба на Били.

Съскайки, демонът пристъпи напред. Когато се движеше, Били чуваше как чепатият скелет и слузестата плът на съществото се трият едни в други като частите на несмазана машина.

Джебчията заотстъпва, насочвайки се към късия коридор, водещ към спалнята.

Противният дявол го последва, хвърляйки адска сянка, която някак си бе по-гротескна, отколкото и се полагаше, сякаш не принадлежеше на уродливото чудовище, а на още по-грозната му душа. Вероятно, за да не вижда грозния си силует, съществото събори една лампа на пода, докато дебнеше Били, и сред нахлуващите сенки се приближи към него по-самоуверено и по-нетърпеливо, все едно, че мракът улесняваше пътя му.

На входа към коридора Били спря, обърна се, затича се към стаята си, достигна я, влезе и затръшна вратата. Заклучи се, без да самозалъгва, че е открил убежище. Съществото лесно щеше да преодолее тази нищожна бариера. Единствената надежда на Били бе да стигне до нощното си шкафче, където пазеше своя „Смит & Уесън“, и той наистина успя да се докопа до него.

Револверът се оказа по-малък, отколкото си спомняше. Рече си, че оръжието просто изглежда така заради непобедимия му враг. Револверът щеше да се докаже, щом спусъкът бъдеше натиснат. Обаче си изглеждаше малък. Като играчка.

Със зареденото оръжие, което стискаше с двете си ръце, насочвайки го към вратата, той се зачуди дали да не стреля в нея, преди звярът да е нахлул.

Демонът разреши дилемата, връхлитайки през вратата сред дъжд от трески.

Вече беше станал над два метра, много по-едър от Били – огромно и омразно същество, което повече от всякога изглеждаше съставено от мръсотия, желирана слуз, заплетени косми, мухъл и гниещи парчета от трупове. Вонящ на развалени яйца, с множеството си белезникави очи,

които сега светеха като млечнобели крушки, той се приближаваше към Били. Джебчията натисна спусъка и изпрати шест куршума в телесата му. Коя или какво беше онази дърта вещица, за Бога? Не беше обикновена старица, която живее от социални помощи, връща се от пазар в близката месарница и очаква с нетърпение бингото в събота вечерта. По дяволите, не. Не. Що за смахната жена носеше такава странна чанта и командваше подобно нещо? Що за кучка, що за кучка? Вещица ли? Разбира се, че беше вещица.

Най-накрая, притиснат в ъгъла, с надвесилото се над него чудовище, с празния револвер в лявата ръка, докато драскотините и ухапванията изгаряха дясната, Били за пръв път осъзна какво е да си беззащитна жертва. Когато тромавото, безименно същество го притисна с огромните си ръце, с остри нокти – едната върху рамото му, а другата върху гърдите, Били се оказа в жалкото състояние на слабо, безпомощно и изплашено дете.

Беше убеден, че демонът ще го разкъса, ще счупи гръбнака му, ще изтръгне главата му и че ще изсмуче костния мозък от костите му, ала вместо това той наведе уродливото си лице и докосна с лепкавите си усни туптящата му сънна артерия. За миг Били си помисли, че то го целува. После усети студеният език да облизва кожата му от ключицата до брадичката, все едно го прободоха стотици игли. Беше обхванат от мигновена и пълна парализа.

Съществото вдигна глава и разгледа лицето на Били. Дъхът му смърдеше по-лошо дори и от мъртвешката миризма на отвратителната му плът. Неспособен да затвори очи, в плен на парализа, толкова силна, че не можеше дори да мигне, джебчията зяпаше в пастта на звяра и зърна жълтеникавобелия му, пъпчив език.

Звярът отстъпи. Останал без опора, Били се свлече на пода. Въпреки че се опитваше, не успя да помръдне дори пръст.

Чудовището сграбчи мазната му коса и го извлече от стаята. Били не можеше да се съпротивлява. Не можеше дори да извика, защото беше останал без глас.

Не виждаше нищо друго освен преминаващото пред изцъкления му поглед, не можеше нито да обърне глава, нито дори да извърти очи. Виждаше отделни мебели, покрай които го влачеха, виждаше стените и тавана, върху който лудуваха сенките. Когато се претърколи на корем, Били не усети болка от жестокото скубане на косата му. Виждаше само пода пред лицето си и черните, завършващи с остри нокти крака на демона, докато той тежко пристъпваше към кухнята, където бе започнало

преследването.

Зрението на Били се замъгли, после се проясни, после пак се замъгли и той си помисли, че не вижда заради парализата. Едва след няколко мига осъзна, че от очите му неусетно се леят обилни сълзи и се стичат по лицето му. Били не помнеше да е плакал през целия си озлобен и жесток живот. Знаеше какво ще му се случи. Знаеше с цялото си блъскащо, обхванато от страх сърце.

Смърдящият, слузест звяр го мъкнеше грубо през трапезарията, блъскайки тялото му в масата и столовете. Довлече го в кухнята, пусна го върху разлятата бира и килимчето от начупените доритос. Нещото дръпна от масата чантата на старичката и я сложи на пода пред очите на Били. Отворената паст зееше широко.

Сега демонът беше забележително по-малък, поне в ръцете и тялото, макар че шепата, в която стискаше мазната коса на Били, си оставаше все така грамадна и силна. Със страх и почуда, но не и с изненада, джебчията наблюдаваше как съществото се смлява и пропълзва в чантата. После то го задържа след себе си.

Били не усещаше да се е смалил, но сигурно точно това бе станало, понеже успяваше да мине през отвора на чантата. Все още парализиран и все още дърпан за косата, той погледна назад и зърна кухненската светлина, видя ханша си да влиза през отвора, опита се да се съпротивлява, после видя как в тъмнината го следват и бедрата му, сетне коленете. Чантата го поглъщаше. Боже, той не можеше да направи нищо и чантата го поглъщаше. Сега само стъпалата му стърчаха навън. Били се опита да забие пръсти, да се задържи, но не успя.

Били Никс никога не вярваше в съществуването на душата, но сега съзнаваше, че притежава такава и че някой току-що му я бе отнел. Стъпалата му влязоха в чантата. Целият беше в чантата.

Били беше завлечен за косата още по-навътре, докато отчаяно гледаше под ръкава си как светлият овал се смлява. Ставаше все по-малък и по-малък не защото някой затваряше ципа отвън, а защото звярът го дърпаше навътре в чантата. Отворът отгоре сякаш се топеше и чезнеше като отвора на тунел, отразен в огледалото за обратно виждане, докато шофьорът пътуваше към другия край. Другият край.

Били не смееше да мисли за онова, което го чакаше на другия край на безкрайно далечното дъно на чантата и отвъд него.

Молеше се да полудее. Лудостта щеше да е благословено бягство от ужаса, който го бе връхлетял. Лудостта щеше да го дари със сладко спасение. Ала очевидно част от съдбата на Били Никс бе да запази

разсъдъка си и да остане напълно в съзнание.

Светлината отгоре се бе свила до големината на малка, бледа, сплескана луна, движещата се далеч в нощното небе.

Беше като да се раждаш, помисли си Били, само дето този път той се раждаше не за светлината, а за мрака.

Белезникавата луна се сви до големината на далечна звезда. Звездата примигна и угасна. В абсолютната тъма засъскаха приветствия към Били Никс.

Онази нощ в края на април бунгалото се пълнеше с далечни, глухи писъци от ужас, но толкова далечни, че макар да се разнасяха из стаите в малкото жилище, не достигаха до притихналата улица отвън и не привлякоха вниманието на никого от живеещите наблизо. Писъците продължиха няколко часа, постепенно утихнаха и на тяхно място се разнесоха доволни, сити облизвания и джвакания.

После настана тишина.

Тишината остана господар много часове и едва на следващия следобед бе нарушена от звука на отваряща се врата и от тихи стъпки.

– А – щастливо рече старичката, когато прекрачи кухненския праг и видя чантата си да стои отворена на пода. Бавно и сковано се наведе, вдигна чантата и за миг се втренчи във вътрешността и.

Усмиввайки се, дръпна ципа и я затвори.

КРАЙ

© 1986 Дийн Кунц
© 2004 София Русенова, превод от английски

Dean Koontz
Snatcher, 1986

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007
Публикация: Издателство „Плеяда“, 2004

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2735>]